

ctæ Mariæ de Villa in Aprutio ortus, a primis annis eximio enituit pietatis cultu. Adolenscens graviter ægrôtans stâuit sese prorsus Dei, proximique mancipare servitio. Neapolim profectus, sacerdotio initiatus, sacroque ascriptus sodalitis, contemplationi, lucrandisque animabus se totum devovit, ac extremo supplicio damnatis hortatorem se præbuit assiduum. Côtigit autem, ut epistolium alteri destinatum ei per errorem redderetur, quo a piissimis viris Joanne Augustino Adorno, et Fabricio Caracciolo ad novi religiosi instituti fundationem vocabatur. Rei novitate captus, et divinæ voluntatis demiratus consilia, alacri animo sese illis adjunxit. Cōditis autem in Camaldulensium eremo, quo secesserant, novi ordinis legibus, inde Romam simul profecti, confirmationem a Sixto quinto impetrarunt, qui eosdem clericos regulares Minores appellari voluit, addito ad tria consueta altero de non ambiendis dignitatibus voto.

R. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum : * Et dedit illi claritatem æternam, alleluia. **V.** Justum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. — Et dedit.

Lectio II.

Solenni emissa professione, ob singulari remeius in divum Franciscum Assisinate cultum, Francisci nomen assumpsit. Adorno biennio post vita functo, ipse toti religioni, quamquam invitus præficitur, quo in munere virtutum omnium præclara præbuit exempla. Instituti amplificandi studiosissimus, id assiduis orationibus, lacrymis, et jugi corporis maceratione enixe a Deo postulabat. Quamobrem tertio in Hispaniam se contulit peregrini habitu indutus, victumque ostiatim mendicans. In itinere asperissima quæque perpessus, Omnipotentis auxilium mirum in modum expertus, navim, quam conscenderat, ab imminente naufragio, orationis præsidio servavit incolumem. Ut in regnis illis voti compos

fieret, plurimum laboravit; sed ejus sanctitatis fama prælucente, amplissimæque catholicorum regum Philippi secundi, et Philippi tertii munificentia, adversariorum conatibus singulari animi fortitudine superatis, plura sui ordinis domicilia fundavit : quod pari eventu per Italiam præstitit.

R. Amavit eum Dominus, et ornavit eum : stolam gloriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum, alleluia. **V.** Induit eum Dominus lorricam fidei, et ornavit eum. — Et ad portas.

Lectio III.

Humilitate adeo exceluit, ut Romam veniens in pauperum hospitio receptus se leproso sociaverit; et ecclesiasticas dignitates a Paulo quinto sibi oblatas constantissime recusaverit. Illibatam perpetuo servavit virginitatem, effrontesque mulieres ejus castimoniam insidiantes Christo lucrificavit. Erga divinissimum Eucharistiæ mysterium ardenti æstusans amore, noctes pene integras in ejus adoratione insomnes ducebat :

quod pium exercitium veluti sui ordinis tesseram in eo perpetuo servandum constituit. Deiparæ Virginis cultum impense fovit. In proximo eximia exarsit caritate. Prophetiæ dono, et cordium scrutatione ditatus fuit. Quadragesimum quartum ætatis suæ annum agens, dum in sacra Lauretana æde in oratione persisteret, sibi vitæ finem imminere cognovit. Aprutium statim deflexit, et in oppido Agnoni apud alumnos sancti Philippi Nerii lethali febre correptus, sacramentis Ecclesiæ devotissime susceptis, pridie Nonas Junii anni millesimi sexcentissimi octavi, in pervigilio festi Corporis Christi, placidissime obdormivit in Domino. Sacrum ejus corpus Neapolim delatum, in ecclesia sanctæ Mariæ Majoris, ubi prima sui ordinis jecerat fundamenta, honorifice conditum fuit. Eum postea miraculis clarum Clemens decimusquartus Pontifex maximus solenni ritu inter Beatos : Pius vero septimus Pontifex maximus novis fulgentem signis,

anno millésimo octingentesimo séptimo, Sanctórum albo ascrípsit.

℟. Iste homo. [120]
-In iij. Nocturno, Homilia.
Sancti Evangélii. [123]
-Vesp. a Capit. de sequ.

DIE V. JUNII.

S. Bonifatii

Episc. et Mart. Duplex.
Omnia de Comm. unius
Mart. temp. Pasch. [53]
præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui multitudinem populórum beáti Bonifátii Mátyris tui atque Pontíficis zelo, ad agnitió-nem tui nóminis vocáre dignátus es: concéde propítius, ut cujus solémnia cólimus, étiam patrocínia sentiámus. Per Dóminum.

Fit Commem. præced.

Aña. Hic vir despiciens mundum et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu, allel. ℞. Justum dedúxit.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Bonifátius ántea WinfríduS appellátus, apud Anglos natus est exeúnte sæculo séptimo, et ab ipsa infán-

tia mundum aversátus, vitam monásticam in votis hábuit. Cum ejus pater ánimuS sæculi illécebris permutáre frustra tentásset, monastérium ingréditur, et sub beáti Wolphárdi disciplína ómnium virtútum, ac scientiárum génere imbúitur. Annum agens trigésimum sacerdotio insignitur, ac verbi divíni prædicátor assíduus, magno animárum lucro hoc in múnere versátur. Attamen regnum Christi adaugére desiderans, continuo flebat ingéntem multitudinem barbarórum, qui ignorantíæ ténebris im-mersi dáemoni famula-bántur. Qui quidem animárum zelus cum in dies inextinguíbili ardóre accrésce-ret, divíno númine per lácrymas et oratiónes exploráto, facultátem a monastérii præpósito obtínuit ad Germánicas oras proficiscéndi.

℟. Lux perpétua lucébit sanctis tuis Dómine, * Et ætérnitas témporum, alle-lúia, allelúia. ℞. Lætítia sempitérna erit super cá-pita eórum: gáudium et exsultatióneS obtiné-bunt. — Et ætérnitas.

Lectio v.

EX Anglia duóbus cum sóciis navem solvens, DorestádiuS in Frisiæ óp-idum venit. Cum autem bellum gravíssimuS inter FrísonuS regem Radbó-dum, et CároluS Martél-luS exarsísset, sine fructu EvangéliuS prædicávit: quaprópter in Angliam revérsus, ad suuS rediit monastériuS, cui invítus præficítur: post elápsuS biénniuS ex consénsu Epíscopi Vintoniénsis munus abdicávit, et Romam proféctus est, ut apostólica auctoritáte ad GentíliuS conversiÓneS delegaretur. Cum ad Urbem pervénisset, a Gregórijo secúndo benigne excipitur, pro Winfrído Bonifátius a Pontífice nominátur. In Germániam directus, Thuringiæ Saxoniæque pópulis ChristuS annuntiávit. Cum intérea RadbóduS Frisiæ rex ac infestíssimuS christiáni nóminis hostis occubuísset, Bonifátius ad Frísones rediit, ubi sancti Willibrórdi sócius per triénniuS tanto cum fructu EvangéliuS prædicávit, ut destrúctis idolórum simulácris, innúmeræ

vero Deo ecclésiæ excita-réntur.

℟. In servis suis, allelúia, * Consolábitur Deus, allelúia. ℞. Judicábit Dóminus pópuluS suuS, et in servis suis. — Consolábitur.

Lectio vi.

A Sancto Willibródo ad episcopále munus expetítus, illud detrectávit ut prómptius infidéliuS salúti instáret. In Germániam proféctus plura Hassórum míllia a dáemonis superstitiÓne avocávit. A Gregórijo Pontífice Romam evocátus, post insignem fidei professiÓneS Epíscopus consecrátur. Exínde ad Germános redux, Hássiam, et Thuringiam ab idololatriæ reliquiis pénitus purgávit. Tanta propter mérita Bonifátius a Gregórijo tertio ad dignitátem archiepiscopálem evéhitur, et tertio Romam proféctus a summo Pontífice sedis apostólicæ legátus constitúitur, qua insignitus auctoritáte quátuor episcopátus instituit, et várias synodos celebrávit, inter quas concíliuS Leptinénsis memorábilis est apud Belgas in

Cameracénsi diocési celebrátum, quo quidem témpore ad fidem in Bélgio adaugéndam egrégie contulit. A Zacharía Papa creátus Moguntínus Archiepiscopus, ipso Pontífice jubénte Pipínus in regem Francórum unxit. Post mortem sancti Willibrórdi Ultrajecténsis Ecclesiám gubernándam suscepit, primo per Eóbanum, deinde per seípsum dum ab Ecclesiá Moguntína absolutus, Ultrajecti resédit. Frisónibus ad idolatriám relápsis, Evangelíum prædicáre rursus aggreditur, cumque officio pastoráli occuparétur, a bárbaris et impiis homínibus juxta Bornam flúvium cum Eóbano Coepiscopo, multisque aliis cruénta cæde peremptus martyrii palma condecorátur. Corpus sancti Bonifátii Mogúntiam translátum, et, ut ipse vivens petierat, in Fuldénsi monastério, quod exstrúerat, recónditum fuit, ubi multis miraculis incláruit. Pius autem nonus Pontífex máximus, ejus Offícium et Missam ad univérsam Ecclesiám exténdit. *R.* Fíliæ. [57]

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelíi secundum Matthæum.

Lectio vij. Cap. v.

In illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem, et cum sedisset, accessérunt ad eum discipuli ejus. Et reliqua.

De Homíliá sancti Augustíni Episcopi.

Lib. 1. de Serm. Dñi in monte, cap. ij. et iij.

Beatí mundo corde: quóniam ipsi Deum vidébunt. Quam ergo stulti sunt, qui Deum istis exterióribus óculis quærunt, cum corde videátur, sicut álibi scriptum est: Et in simplicitate cordis quæríte illum. Hoc est enim mundum cor, quod est simplex cor. Et quemádmódu lumen hoc vidéri non potest, nisi óculis mundis: ita nec Deus vidétur, nisi mundum sit illud, quo vidéri potest. Beátí pacífici: quóniam ipsi fílii Dei vocabúntur. In pace perféctio est, ubi nihil repúgnat: et ideo fílii Dei pacífici, quóniam nihil in his resistit Deo, et útique fílii similitúdinem patris habére debent.

R. Ego sum vitis vera, et vos pálmities: * Qui manet in me, et ego in eo, hic fert fructum multum, allelúia, allelúia. *V.* Sicut diléxit me Pater, et ego diléxi vos. — Qui manet.

Lectio viij.

Pacífici autem in semetipsis sunt, qui omnes ánima sui motus componéntes, et subjiciéntes ratióni, id est, menti et spirítui, carnalésque concupiscéntias habéntes edómítas, fiunt regnum Dei. In quo ita sunt ordináta ómnia, ut id quod est in hómine præcípuum et excéllens, hoc imperet céteris non reluctántibus, quæ sunt nobis bestiisque commúnia: atque id ípsium, quod excéllit in hómine, id est, mens et ratió, subjiciátur potióri, quod est ipsa véritas, unigénitus Fílius Dei. Neque enim imperáre inferióribus potest, nisi superiori se ipse subjiciat. Et hæc est pax, quæ datur in terra homínibus bonæ voluntátis: hæc vita consummáti perfectique sapiéntis.

R. Cándidi facti sunt Nazaræi ejus, allelúia: splendórem Deo dedérunt,

allelúia: * Et sicut lac coaguláti sunt, allelúia, allelúia. *V.* Candidi óres nive, nitidi óres lacte, rubicundi óres ébore antiquo, sapphiro pulchri óres. — Et sicut. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

De hujúsmódi regno pacatíssimo et ordinatíssimo missus est foras princeps hujus sæculi, qui pervérsis inordinátisque dominátur. Hac pace intrínsecus constitúta atque firmáta, quascúmque persecutiónes ille, qui foras missus est, forinsecus concitáverit, auget glóriam quæ secundum Deum est; non áliquíd in illo ædificiό labefáctans, sed deficiéntibus máchinis suis innotéscere faciens, quanta firmitas intus exstrúcta sit. Ideo séquitur: Beátí, qui persecutiónem patiúntur propter justitiam: quóniam ipsórum est regnum cœlórum.

Te Deum laudámus. 20.
Vesperæ a Capitulo de sequenti.

DIE VI. JUNII.
S. Norberti

Episc. et Conf. Duplex.
Omnia de Comm. Conf.
Pont. [85] præter sequ.

Oratio.

DEus, qui beátum Norbertum Confessorem tuum atque Pontificem, verbi tui præcónem eximium effecisti, et per eum Ecclesiam tuam nova prole fecundasti: præsta quæsumus, ut ejusdem suffragantibus méritis, quod ore simul et opere dócuit, te adjuvante exercere valeamus. Per Dñm.

Commem. præced. Aña. Sancti et justi in Dómino gaudete, allelúia: vos elégit Deus in hereditatem sibi, allelúia. **V.** Pretiósá.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iii.

Orbertus, nobilissimis paréntibus natus, adolescens liberalibus disciplinis eruditus, in ipsa póstea imperatoris aula, spretis mundi illécebris, ecclesiasticæ militiæ ascribi voluit. Sacris initiatus, rejéctis móllibus ac spléndidis véstibus, pellíceá melóte indúctus, prædicatióni verbi Dei se totum dedit. Abdicatis ecclesiasticis proventibus satis amplis, et patrimonio in páuperes erogato, semel in die sub

vesperam solo cibo Quadragesimáli utens, nudisque pedibus, et lácera veste sub brumáli rigóre incédens, miræ austeritatis vitam est aggréssus. Potens igitur ópere et sermóne innúmeros hæreticos ad fidem, peccatóres ad pœnitentiam, dissidentes ad pacem, et concórdiam revocávit.

R. Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei, allelúia. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocébit ei. — Manus.

Lectio ii.

CUM Laudúni esset, ab Episcopo rogátus, ne a sua diócesi discéderet, désertum in ea locum, qui Præmonstrátus dicebátur, sibi delégit; ibique trédecim sóciis aggregáttis, Præmonstrátensem órđinem instítuit, divinitus accépta per visum régula a sancto Augustino. Cum vero ejus fama sanctitátis in dies magis augerétur, ac plúrimi ad eum quotidie discipuli convenirent, idem ordo ab Honório secúndo, aliisque summis Pontificibus confirmátus,

ac plúribus ab eo monasteriis ædificátis, mirífice propagátus est.

R. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei, allelúia. **V.** Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio iij.

ANtuéripam accersítus, in ea urbe Tanchelíni nefáriam hæresim profligávit. Prophético spírítu, et miráculis cláruit. Archiepiscopus tandem (licet relúctans) Magdeburgensis creatus, ecclesiasticam disciplinam, præsertim cœlibátum, constánter propugnávit. Rhemis in concílio Innocéntium secúndum egrégie adjúvit, et Romam cum aliis Episcopis proféctus, schisma Petri Leónis compréssit. Postrémo vir Dei méritis, et Spírítu sancto plenus, Magdeburgi obdormívit in Dómino, anno salutis millésimo centésimo trigésimo quarto, die sexta Júnii.

R. Iste est. [93]

In iij. Nocturno, Homilia. Lécio sancti Evangélii. **de Communi.** [96]

DIE IX. JUNII.

SS. Primi et Feliciani Martyrum.

In Vesp. Aña. Lux perpétua lucébit sanctis tuis Dómine, et ætérnitas témporum, allelúia.

V. Sancti et justi.

Oratio.

FAC nos, quæsumus Dómine, sanctorum Mátyrum tuorum Primi et Feliciáni semper festa sectári: quorum suffragiis protectiõnis tuæ donatiámur. Per Dóminum.

Lectio ij.

Rimus et Feliciánus fratres, in persecutióne Diocletiani et Maximiani accusáti christiánæ religiõnis, in víncula conjiciuntur: quibus solúti, inde eripiuntur ab Angelo. Mox ad prætorem addúcti, cum christiánam fidem acérrime tueréntur, alter ab áltero distrácti sunt: ac primum várie tentáta est constántia Feliciáni. Sed cum suasóres impietátis se posse quidquam verbis profícere desperárent, affixis stípi manuibus ejus et pedibus, ipsum sine cibo et potu inde trídium pendéntem reliquerunt. Postrídie ejus diéi

prætor vocatum ad se Primum sic affatur : Vides, quanto sit prudentior, quam tu, frater tuus, qui obsecutus imperatoribus, apud ipsos est honoratus? Quem si tu quoque imitari volueris, particeps eris ejus honoris et gratiæ.

Lectio iij.

Cui Primum : Quid factum sit fratri meo, cognovi ex Angelo : Utinam quemadmodum sum cum eo voluntate conjunctissimus, sic ab eodem ne martyrio disjungar. Quo dicto excanduit prætor, et ad ceteros cruciatus, quibus Primum affecit, præsentem jam Feliciano, liquatum igne plumbum in os ejus jussit infundi. Mox utrumque perducere imperat in theatrum, in eosque immitti duos leones : qui prostrati ad eorum genua, capite et cauda ipsis blandiebantur. Ad id spectaculum cum amplius duodecim millia hominum convenissent, quingenti cum suis familiaribus christianam religionem susceperunt. Quibus rebus permotus prætor, eos securi percussit.

Te Deum laudamus. 20.

In Laud. Añã. Filie Jerusalem, venite et videte Martyres cum coronis, quibus coronavit eos Dominus in die solemnitatis et lætitiæ, alleluia, alleluia.

℞. Pretiosa.

DIE X. JUNII.

S. Margaritæ

Reginæ Scotiæ, Viduæ.
Semiduplex.

Omnia de Communi nec Virg. nec Mart. [160] præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatam Margaritam reginam eximia in pauperes caritate mirabilem effecisti : da, ut ejus intercessione et exemplo, tua in cordibus nostris caritas jugiter augeatur. Per Dominum.

In j. Nocturno, Lectione de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iij.

Margarita, Scottorum regina, paterno Angliæ regum, materno cæsarum sanguine clarissima, illustrior adhuc fuit christiana virtute. Hæc in Hungaria nata, ubi pater tunc temporis exsulabat, post exactam summa cum pietate

te puerilem ætatem, una cum genitore, qui a sancto Eduardo patruo, Anglorum rege, ad paterni regni fastigium vocabatur, in Angliam venit. Mox alternante parentum fortuna, ex Angliæ littore solvens, vi tempestatis expulsa, seu verius divinæ providentiæ consilio deducta est in oram maritimam Scotiæ. Ibi cum ex matris imperio Malchólmo tertio Scottorum regi, egregiis ejus dotibus capto, nupsisset, sanctimoniam ac pietatis operibus triginta, quibus regnavit annis, toti regno mirifice profuit.

℞. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam : * Et deducet te mirabiliter dextera tua, alleluia. ℞. Spécie tua et pulchritudine tua, intende, prospere procede, et regna. — Et.

Lectio ii.

Inter regales delicias corpus afflictationibus, ac vigiliis macerans, magnam noctis partem piis precationibus extrahabat. Præter alia jejunia, quæ identidem usurpabat, integros quadraginta dies ante natalitia festa tanta

cum severitate jejunare consuevit, ut ne in gravissimis quidem doloribus intermiserit. Divino cultui addictissima, templa plurima et cœnobium partim ex integro excitavit, partim resarcivit, et sacra supellectili, ac largo censu ditavit. Regem conjugem ad meliorem frugem, et ad similia suis exercitationibus opera saluberrimo exemplo traduxit, liberisque omnes tam sancte et feliciter educavit, ut eorum plerique quemadmodum et Agatha mater, et Christina soror, sanctissimum vitæ genus amplexi sint. Universi demum regni felicitati consulens, a vitiis omnibus, quæ furtim irrepserant, populos expurgavit, eisque mores christiana pietate dignos restituit.

℞. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem : * Propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ, alleluia. ℞. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. — Propterea.

Lectio ij.

Nihil tamen æque in illa mirabile fuit, ac flagrantissima caritas erga próximos, præsertim